

Rekel mi je cerkovnik, da se tam zgoraj vidi naravnost v nebó. Ali jaz se nijsem upal še višje popéti. Nu, kadar bodem večji, potlej se podam tja gori do pozlačenega jabolka na zvoniku, a od tamkej bom šel na najvišje goré in brdine, samo da bom bližej svojega dobrega očeta, ki prebiva — v nebesih.

D. Jurša.

Lepa obleka.

Zórica ima na glavi lep klobuk, nakíten z najlepšimi cveticami in drobno izrezljanim papirjem — ali v glavi, ki jo klobuk pokriva, prazno in puhlo je vse, ker Zórica nema veselja, da bi se kaj učila, njeno največje veselje je lepota.

Zórica ima na rokah rokavice od najlepše kože, roke ima gladke in bele kakor sneg, — ali joj! njene lepe ročice se bojé dela in še nikoli nijso nič koristnega storile.

Zórica ima prelepo rudečo obleko, narejeno po najnovejšem kroji in s svilnatimi vrpcami obšito, — ali srce, ki pod to lepo obleko bije, pokvarjeno je in brezbožno.

Zórica nosi prekrasne čreveljce na svojih lepih, majhenih nogah, — ali njene noge ne hodijo po ónem pravem poti, ki pelje k dobremu in bogoljubnemu življenju.

Zórica ima tudi lep solnčnik, ki jo čuva pred pekočim solncem, — ali polno solnčnih pég ima v svojem notranjem telesu — v svojej duši.

Kaj pomaga torej mladej Zórici lepa obleka, ako jo pa Bog ne ljubi in je tudi dobri ljudje ne marajo, dokler je njeno srce puhlo in njena duša prazna lepih čednosti in lastnosti.

I. T.

Duh na podstrešji.

V vási Žlebcu blizu Brdovca na Hrvatskem imajo ljudje to navado, da ne sme nihče po noči iz hiše, kadar imajo mrliča v njej. Posebno bojazljivi otroci ne gredó nikoli dalje od peči. Kakor povsod, tako je tudi v Žlebcu ta navada, da mrliča „čuvajo“ celo noč. Med temi čuvarji (stražarji), je bil tudi vojak Marko.

V omenjeni vási je pa tudi živel malopriden človek Bukvan, ki je prerad po tujem blagu segal, t. j. ljudje so govorili, da je — tat, ker jim je užé večkrat kako kokoš, slanino in jajca na tihem odnesel kakor kak duh. Ali: „nič nij tako skrito, da bi ne prišlo jedenkrat na dan,“ pravi užé star prigovor, — in tako so tudi pri sosedu Ladroviču vjeli duhá. Čuvarji, ki so bili okoli mrliča, pripovedovali si so redoma različne pripovedi, govor je bil bolj in bolj živahen, — ko se okoli pol dvanajste ure spravi Bukvan na podstrešje, ter začne strašno lomástiti in si slanino na rame nakladati, kakor da bi prišel strah na podstrešje. Ali vojak Marko, ki je bil korenjak v vojski, nij se dal ustrašiti. Nagovori tovariše, in hajdi na podstrešje! Duh pod imenom Bukvan je užé imel slanino na rami. „Stoj, uboga duša!“ zavpije vojak, a duh, da bi ustrašil čuvarje, zažene vso slanino na nje. Toda čuvarji zagrabijo duha, zvežejo ga in drugega dne izročé sodniji, kjer je bil tudi po zasluženji kaznovan. Od tega časa nij bilo v Žlebcu nobenega duha več na podstrešje.

M. Špoljar,